न कश्चित्कस्यचिन्मित्रं न कश्चित्कस्यचिद्रिपुः ।
व्यवहारेण मित्राणि जायन्ते रिपवस्तथा ॥ ३ ॥

काकेनोक्तं । एवमस्तु । अथ प्रातः सर्वे यथाभिमतदेशं गताः । एकदा तेन जम्बुकेन सुनिभृतमुक्तं । सखे । अस्मिन्वनैकदेशे शस्यपूर्णं क्षेत्रमस्ति । तदहं त्वां तत्र नीत्वा दर्शयामि । तथा कृते सति मृगः प्रत्यहं तत्र गत्वा शस्यं खादति । अथ क्षेत्रपतिना तद्दृष्ट्वा पाशास्तत्र नियोजिताः । अनन्तरं पुनरागतो मृगः पाशैर्बद्धो ऽचिन्तयत् को मामितः कालपाशादिव व्याधपाशान्त्रातुं मित्रादन्यः समर्थः । अत्रान्तरे जम्बुकस्तत्रोपस्थितो ऽचिन्तयत् फलितं तावदस्माकं कपटप्रबन्धेन । मनोरथसिद्धिरपि बाहुल्यान्मे भविष्यति । एतस्योत्कृत्यमानस्य मांसासृग्लिप्तान्यस्थीनि मयावश्यं प्राप्तव्यानि । मृगस्तं दृष्ट्वा-ह्लासितं ब्रूते । सखे । छिन्धि मम बन्धनं । सत्वरं त्रायस्व मां । यतः ।

आपत्सु मित्रं जानीयाद्युद्धे शूरमृणे शुचिं ।
भार्यां क्षीणेषु वित्तेषु व्यसनेषु च बान्धवान् ॥ ४ ॥

अपरं च ।

उत्सवे व्यसने चैव सुभिक्षे राष्ट्रविप्लवे ।
राजद्वारे श्मशाने च यस्तिष्ठति स बान्धवः ॥ ५ ॥

जम्बुकः मुहुर्मुहुः पाशं विलोक्याचिन्तयत् दृढस्तावदयं बन्धः । ब्रूते च । सखे । स्नायुनिर्मिता एते पाशाः । तदद्य भट्टारकवारे कथमेतान्दन्तैः स्पृशामि । मित्र । यदि नान्यथा मन्यसे । तदा प्रभाते यत्त्वयोच्यते तन्मया कर्तव्यं । इत्युक्त्वा तत्समीप आत्मानमाच्छाद्य स्थितः सः । अनन्तरं स काकः प्रदोषकाले मृगमनागतमवलोक्य इतस्ततो ऽन्विष्य तथाविधं दृष्ट्वोवाच । सखे । किमेतद् मृगेणोक्तं । अवधीरितसुहृद्वाक्यस्य फलमेतद् तथा चोक्तं ।

सुहृदां हितकामानां यः शृणोति न भाषितं ।
विपत्संनिहिता तस्य स नरः शत्रुनन्दनः ॥ ६ ॥